

[Udenrigsministeren.]

bekæmpes med våben, men retten til at hæve en overbevisning, retten til frit at ytre den, retten til at leve efter sin samvittighed kan forsvares med våben. Demokratiernes tolerante forhandlingsvilje, deres vilje til at tale sig tilrette under fastholdelse af deres ret må ikke betragtes som et udslag af svaghed. Historiske erfaringer har belært os om, at kun den, der er stærk nok, vil kunne hævde sin ret. I en verden, hvor magtbegæret stadig eksisterer, og hvor politisk fanatisme i perioder kan gribe folkene, er styrke nødvendig. Vi har set, hvordan manglen på denne styrke blev det farligste af alt, hvordan denne svaghed kaldte på den krig, som man ville undgå, gav de kræfter, som man frygtede, den mulighed, de under andre omstændigheder ville have savnet. I lys heraf må man se de forhandlinger, som har været ført og stadig føres. Det er baggrunden for de politiske beslutninger, som også vi som stat allerede har truffet og i den nærmeste fremtid skal træffe.

Forhandlingerne i De Forenede Nationer, som jeg nu skal vende mig til, foregår stadig. Det er i dag kun muligt for mig at give en rent foreløbig oversigt, da mange af drøftelserne endnu befinder sig på det indledende stadium. De Forenede Nationers plenarforsamling begyndte den 6. november, og den vil under alle omstændigheder vare til henimod slutningen af januar næste år, ja måske længere. Hvad vi har oversigt over i dag, er i første række den generaldebat, der altid indleder forhandlingerne i De Forenede Nationer. Den egentlige sagsbehandling af de mange punkter, der står på dagsordenen, finder for tiden sted i forsamlingens 6 nedsatte komiteer.

Generaldebatten har i år koncentreret sig om det centrale, afgørende spørgsmål: bevarelsen af freden, muligheden for at få en realitetsdrøftelse i stand mellem øst og vest for at sikre denne fred og for at få påbegyndt en standsning af rustningskapløbet ved en fælles beslutning om gennemførelsen af en gradvis nedbringelse af rustningerne. Under denne debat har landene haft lejlighed til at fremføre deres principielle synspunkter, og langt de fleste af medlemsstaterne, heriblandt først og fremmest stormagterne, har deltaget i denne meningsudveksling. Også jeg havde, som medlemmerne vil vide det, lejlighed til at gøre rede for danske synspunkter. Ud af den mangfoldighed, som talerne frembød, og de forskelligartede formuleringer er det muligt at få et billede af de problemer, der

i dag deler verden i to lejre, og også af de midler, man fra de forskellige sider anviser til løsningen af disse problemer og til genskabelse af international forståelse og tillid. De vestlige landes indlæg var præget af deres urokkelige beslutning om på den ene side konstruktivt at bidrage til at mindske den bestående internationale spænding og på den anden side, så længe denne spænding vedvarer, at fortsætte deres bestræbelser på at udvikle den styrke, der er nødvendig for at sikre den frie verdens tryghed. Ingen af de demokratiske stater har imidlertid ladet nogen tvivl bestå om, at de igennem styrkelsen af deres forsvar, som det bl. a. finder udtryk i Atlantpagten, alene ønskede at tjene fredens og ikke krigens sag.

Men man er ikke blevet stående herved. Man har ikke blikket rettet alene mod sine egne forhold. Thi vi ved jo alle, at savn og nød og følelse af undertrykkelse og håbløshed er krigens arnesteder. Der er en levende forståelse i Vesten af, at man ikke når frem til det mål, vi stræber efter, så længe store dele af jordens befolkning lever på eller under sultegrænsen. Derfor har repræsentanterne for disse lande gang på gang understreget deres villighed til at fremme bestræbelserne for at udvikle verdens økonomiske hjælpekedler og medvirke til en bekæmpelse af nøden og fattigdommen i de såkaldt underudviklede lande. Men vi ved også, at det er et mål, der ikke nås ved politiske slagord eller fra den ene dag til den anden, at man ikke forandrer verden ved proklamationer eller konferencer, men at det er en lang og trælsvæj, man må gå. Det afgørende er, at man betræder vejen, og at man skridt for skridt tager problemerne op til løsning ved stadig fremadskridende overvejelser og beslutninger. Et typisk udtryk herfor var det indlæg, som den nye britiske udenrigsminister Mr. Eden fremsatte under generaldebatten. Han sagde her, at det gjaldt om, at man under denne samling i FN både med hensyn til de politiske og hvad angår de økonomiske problemer burde slå ind på en realistisk kurs ved at tage bestemte, begrænsede problemer op til en praktisk løsning.

Blandt de politiske problemer, som den britiske udenrigsminister nævnte, og som også andre talere fremhævede, var skabelsen af fred og enighed i Korea, afholdelse af frie valg i Tyskland, afslutningen af en fredstraktat med Østrig og optagelse af Italien i De Forenede Nationer. Den britiske udenrigsminister sluttede med at udtale, at vold kun kunne føre til at ødelægge selve livet, hvorimod der ved tolerance, tålmodig-